

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/63/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322200759
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Janigloš
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4322200759.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Mareka Janigloša a členiek senátu JUDr. Evy Šiškovéj a JUDr. Dariny Vargovej, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, D. E. F. XXXX/XX, G., právne zastúpený: FAIRSQUARE advokátska kancelária s.r.o., Lazaretská 3/A, Bratislava, IČO: 47 232 544, proti žalovanej: Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 15C/6/2022-822 zo dňa 21. marca 2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 15C/6/2022-822 zo dňa 21. marca 2025 tak, že žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 1 písm. a) a c), § 2 písm. b), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod I. a písm. f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 a 3, § 9 ods. 1, 2, 3 a 4 účinného od 01. 07. 2023, § 9 ods. 1 a 2 účinného pred 01. 07. 2023, § 15 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 241 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku, § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, § 140 ods. 1, § 166 ods. 1, § 193, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“).

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 24. 02. 2022 domáhal, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy vo výške 51.334,70 eur titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16. 02. 2022 do zaplatenia. Žalobca má za to, že v priebehu vedenia trestného konania (súdna časť) došlo k viacerým pochybeniam zo strany konajúcich súdov, majúcich znaky nesprávneho úradného postupu a v časti trestného konania vedeného už pred súdom boli postupne vydávané nezákonné rozhodnutia.

4. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v konaní bolo preukázané že na Okresnom súde Levice prebieha okrem konania vedeného pod sp. zn. 15C/6/2022 aj druhé konanie toho istého žalobcu vedené pod sp. zn. 12C/6/2022, v ktorom rovnako žaluje Slovenskú republiku (v konaní 12C/6/2022 konajúcu prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR) tiež titulom

nároku na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v konaní vedenom súdom pod spisovou značkou 2T/159/2013 (v štádiu predsúdneho konania). Neskôr, po čiastočnom späťvzati, bol v tomto konaní uplatnený nárok len titulom nesprávneho úradného postupu (č. l. 757). Z pripojenej žaloby z konania sp. zn. 12C/6/2022 mal súd prvej inštancie za preukázané, že skutkové okolnosti tvrdené žalobcom, sú v jednom ako aj v druhom konaní v podstate rovnaké s tým, že žalobca si pôvodne uplatnil aj rovnakú sumu ako nárok na náhradu škody aj v rámci konania sp. zn. 12C/6/2022 - 50.000,- eur, ako aj v rámci tohto konania, tiež 50.000,- eur. Rozdiel je v nároku na skutočnú škodu, ktorá pozostáva z faktúry na obhajobu v prípravnom konaní, ktorá je uplatnená v konaní sp. zn. 12C/6/2022 len v sume 360,00 eur a v tomto konaní v sume 1.334,70 eur. Žalobca rozdelenie nároku na náhradu škody vyplývajúceho z jedného trestného konania odôvodnil tým, že videl porušenia zákona majúce znaky nesprávneho úradného postupu, ako aj nezákonného rozhodnutia aj v rámci predsúdneho konania a tiež aj v konaní pred súdom. Žalobca bol na pojednávaní konanom dňa 16. 12. 2024 výslovne dotázaný na uvedenie predmetu sporu tak v konaní sp. zn. 12C/6/2022, ako aj v konaní sp. zn. 15C/6/2022, kde uviedol, že v konaní sp. zn. 12C/6/2022 došlo aj k čiastočnému späťvzati žaloby a nárok na nemajetkovú ujmu bol po tomto čiastočnom späťvzati žaloby uplatnený v sume 30.360,- eur z titulu nesprávneho úradného postupu + skutočná škoda a jedná sa o nárok za trestné konanie od vznesenia obvinenia do podania - prijatia obžaloby. Konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. 15C/6/2022, je samostatným konaním práve z toho dôvodu, že žalobca videl pochybenia v postupe súdov, ktoré považuje za nesprávny úradný postup, ako aj rozhodnutia, ktoré boli súdmi vynesené v rámci už súdneho konania, t. j. od prijatia obžaloby, až po právoplatné rozhodnutie krajského súdu - oslobodzujúce.

5. Medzi stranami sporu bola sporná otázka, či v konaní sp. zn. 15C/6/2022 je uplatnený nárok len z titulu nezákonného rozhodnutia, alebo len z titulu nesprávneho úradného postupu, resp. aj z nezákonného rozhodnutia a aj z nesprávneho úradného postupu. Žalovaná v tomto smere poukazovala na to, že by sa malo jednať len o nezákonné rozhodnutie, avšak takýmto rozhodnutím je uznesenie o vznesení obvinenia. Žalobca tieto tvrdenia spochybňoval a tvrdil, že od počiatku, ako podal návrh na predbežné prejednanie jeho nároku Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, poukazoval a uplatňoval si nárok na nemajetkovú ujmu aj titulom nezákonných rozhodnutí, ako aj titulom nesprávneho úradného postupu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že tieto skutočnosti skutočne vyplývajú aj zo žaloby, ako aj boli uvedené v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody a aj vyjadreniach žalobcu.

6. Keďže žalobca svojimi dvoma žalobami voči tomu istému žalovanému subjektu - Slovenská republika, uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z jedného a toho istého trestného konania, ktoré je charakterizované úsekom od vznesenia obvinenia až po konečné rozhodnutie, vystala otázka možnosti prípadného spojenia týchto dvoch konaní, z ktorých konanie vedené pod sp. zn. 12C/6/2022 začalo skôr. Súd prvej inštancie v tomto konaní ale nepodal návrh zákonnej sudkyňi z konania sp. zn. 12C/6/2022 na spojenie vecí a to z dôvodu, že aj keď aj v konaní 12C, ako aj v konaní 15C je žalovanou stranou síce Slovenská republika, v každom konaní za Slovenskú republiku vystupuje iný orgán oprávnený konať za Slovenskú republiku v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. V konaní sp. zn. 12C/6/2022 je týmto orgánom Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a v konaní sp. zn. 15C/6/2022 to je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Navyše s prihliadnutím práve na rozdelenie jedného trestného konania na predsúdne konanie a na konanie pred súdom, s poukazom aj na iný predmet konania, pretože žalobca namietal iné nezákonné rozhodnutia a iné nesprávne úradné postupy (až na to, keď žalobca aj v tomto konaní poukazoval na nesprávny úradný postup aj orgánov činných v trestnom konaní, čo ale nebolo predmetom konania, vzhľadom na jasne špecifikovaný úsek trestného konania, od ktorého je uplatnený nárok v tomto konaní), súd prvej inštancie takéto spojenie nepovažoval ani za hospodárne, pretože konajúci orgán by sa mohol vyjadrovať len k tým pochybeniam, ktoré sú v jeho kompetencii s poukazom na zákon č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie zároveň hneď po podaní žaloby evidoval aj inú obranu v oboch konaniach. Bol preto toho názoru, že na takéto spojenie neboli splnené zákonné podmienky, z ktorého dôvodu nezhodil uvedený procesný postup.

7. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca si uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu spolu v sume 100.000,- eur, pričom 50.000,- eur je uplatnených ako škoda spôsobená neprimeranou dĺžkou konania a škoda za procesné pochybenia, okrem iných konštatované aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, a aj Krajským súdom Slovenskej republiky. Táto žiadosť bola adresovaná práve Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. V žiadosti je

uplatnený nárok aj na sumu 50.000,- eur (ako škoda spôsobená neprimeranou dĺžkou trestného konania v prípravnom konaní), ktorú žalobca smeroval voči Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Čo sa týka skutočnej škody, táto bola vyčíslená spolu v sume 1.694,70 eur s tým, že túto si žalobca uplatňoval tak voči Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ako aj voči Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, keďže bola uvedená v jednej žiadosti. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že v rámci konania sp. zn. 12C/6/2022 bol uplatnený nárok na náhradu škody vyplývajúcu z jednej faktúry v sume 360,- eur a zvyšok (1.334,70 eur) bol uplatnený v konaní sp. zn. 15C/6/2022. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré z dôvodu svojej nepríslušnosti žiadosť žalobcu postúpilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorá žiadosť riadne predbežne prerokovala a nárok žalobcu neuspokojila. Žalovaná až na pojednávaní konanom dňa 31. 07. 2024 uviedla, že v časti, ktorá sa týka trestného konania prebiehajúceho pred súdom, nenamietala tú skutočnosť, že Ministerstvo spravodlivosti SR by nebolo oprávneným subjektom konať za SR.

8. Súd prvej inštancie mal za to, že bolo potrebné sa pridržať tvrdení uvádzaných žalobcom v žalobe a aj napriek tomu, že bolo možné zvoliť postup uplatnenia nároku na náhradu škody tak, ako ho prezentovala žalovaná, teda pre prípad, ak je vedené trestné stíhanie voči osobe, ktorá je následne spod obžaloby oslobodená, tak analogicky je potrebné aplikovať ustanovenie o nároku na náhradu škody vzniknutú z nezákonného rozhodnutia, ktorým je práve uznesenie o vznesení obvinenia, pokiaľ ale sám žalobca sa rozhodol neuplatniť si tento postup a zodpovednosť z nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia nestiahol na celé trestné konanie (vrátane súdneho), ale súdne konanie (a nárok z neho) vyčlenil ako samostatné konanie, súd prvej inštancie bol toho názoru, že musel vychádzať zo skutkových tvrdení žalobcu, z ktorého dôvodu potom oprávneným konať za Slovenskú republiku v tomto konaní je práve Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré v konečnom dôsledku v závere konania túto skutočnosť už ani nenamietalo. Zároveň ak žalobca nepoukazoval na pochybenie, či už generálnej prokuratúry, krajskej prokuratúry alebo okresnej prokuratúry, ale vyslovene poukazoval na pochybenia súdov (tak okresného, ako aj krajského), potom je orgánom konajúcim za Slovenskú republiku práve Ministerstvo spravodlivosti SR - § 4 ods. 1 písm. a) bod I. V tomto prípade sa podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca (s prihliadnutím aj na vyššie uvedené) správne obrátil so svojou žiadosťou na prerokovanie nároku na náhradu škody práve na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré sa ale necítilo byť príslušným orgánom, a preto žiadosť žalobcu postúpilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Aj napriek tomu, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky neprejednálo žiadosť po vecnej stránke, súd prvej inštancie mal za to, že podmienka prerokovania žiadosti na príslušnom orgáne bola splnená, pretože žalobca nemôže nijakým spôsobom ovplyvniť postup orgánu, na ktorý sa so svojou žiadosťou obrátil. Pokiaľ je ale preukázané, že žalobca takúto žiadosť podal, adresoval ju aj príslušnému orgánu, ktorú skutočnosť (prijatie žiadosti) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ani nespochybňovalo, ako aj uvedené vyplýva z predložených listinných dokladov, súd prvej inštancie skonštatoval, že zákonná podmienka predbežného prerokovania žiadosti splnená je.

9. Žalobca trval na žalobe ako bola podaná, teda nárok v sume 50.000,- eur ako nemajetková ujma a v sume 1.334,70 eur ako skutočná škoda pozostávajúca z nákladov na obhajobu žalobcu, ktorý je uplatnený tak titulom nároku vyplývajúceho z nezákonných rozhodnutí vydaných Okresným súdom Levice ako aj Krajským súdom v Nitre a vyplývajúci aj z nesprávneho úradného postupu súdov.

10. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. uviedol, že je jednoznačne zadané, aké rozhodnutie má charakter nezákonného rozhodnutia. Musí ním byť rozhodnutie právoplatné, ktorým bola spôsobená škoda, a ktoré bolo následne zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Žalobca v žalobe jednoznačne popísal rozhodnutia, ktoré sú podľa neho nezákonné a má sa jednať o nasledovné 4 rozhodnutia Okresného súdu Levice - Trestný rozkaz Okresného súdu Levice zo dňa 30. 01. 2014 a rozsudky Okresného súdu Levice zo dňa 09. 01. 2015, 23. 08. 2016 a 03. 10. 2017 (rozsudky č. 1 - 3). Súd prvej inštancie poukázal na to, že v tej istej žalobe je uvedené ako nezákonné rozhodnutie aj uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/70/2015 zo dňa 11. 08. 2015, ktoré rozhodnutie žalobca uvádzal aj v žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. V tomto prípade jednotlivé rozhodnutia súd prvej inštancie posudzoval striktné v súlade s citovaným § 6 ods. 1 zákona, so zameraním sa na tú skutočnosť, či sa jedná o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, alebo zároveň sa má jednať o rozhodnutie, ktoré bolo následne zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V prípade, ak by sa tak stalo, súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Súd prvej inštancie mal za preukázané, že trestný rozkaz Okresného súdu Levice zo dňa 09. 01. 2014 bol zrušený v dôsledku podaného odporu zo strany žalobcu v trestnom konaní. Rozsudok č. 1, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby, bol v dôsledku podaného odvolania zo strany prokurátora rovnako zrušený, a to uznesením Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 4To/70/2015 - 393 zo dňa 11. 08. 2015. Následne Okresný súd Levice vydal rozsudok č. 2, ktorým žalobcu uznal vinným, ktorý bol v dôsledku odvolania podaného zo strany samotného žalobcu zrušený, a to uznesením č. k. 4To/96/2016 - 514 zo dňa 23. 01. 2017. Ďalším (podľa žalobcu nezákonným rozhodnutím) mal byť rozsudok Okresného súdu Levice č. 3, ktorým rovnako súd žalobcu uznal vinným, a ktorý v dôsledku podaného odvolania žalobcu bol zrušený v celom rozsahu s tým, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora Levice. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06. 09. 2019.

11. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozsudky č. 1- 3, ako aj trestný rozkaz, na ktorý poukazoval žalobca, a ktoré kvalifikoval ako nezákonné rozhodnutia, nespĺňajú zákonné kritériá nezákonného rozhodnutia, pretože ani v jednom prípade sa nejedná o právoplatné rozhodnutia, ktorými by bola žalobcovi spôsobená škoda, a ktoré by následne boli zmenené alebo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Zároveň sa nejedná o nezákonné rozhodnutia, ktoré by boli vykonateľné bez ohľadu na ich právoplatnosť, a preto súd prvej inštancie takéto rozhodnutia nepovažoval za nezákonné tak, ako ich kvalifikoval žalobca.

12. Čo sa týka uznesenia Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 4To/70/2015-393 zo dňa 11. 08. 2015, ktorým tento zrušil napadnutý rozsudok č. 1 Okresného súdu Levice (oslobodzujúci), v tomto prípade sa síce jedná o právoplatné rozhodnutie, avšak toto rozhodnutie nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na tú skutočnosť, že v tomto prípade žalobca využil dokonca aj mimoriadny opravný prostriedok a podal dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Nitre s tým, že toto dovolanie bolo odmietnuté. Súd prvej inštancie sa zaoberal výslovne rozhodnutiami, ktoré žalobca považoval za nezákonné, pričom dospel k záveru, že všetky žalobcom uvádzané rozhodnutia, či už v žalobe, alebo v ďalších vyjadreniach, nespĺňajú zákonnú definíciu nezákonného rozhodnutia, pretože jednak sa nejedná o právoplatné rozhodnutia, ktoré by následne boli zmenené pre nezákonnosť, alebo zrušené príslušným orgánom, ako ani sa nejedná o rozhodnutia, ktoré sú vykonateľné bez ohľadu na ich právoplatnosť a boli by zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Preto skonštatoval, že v trestnom konaní (v časti konania pred súdom) nebolo vydané také rozhodnutie, ktoré by malo charakter nezákonného rozhodnutia.

13. Zo strany žalobcu bol v konaní namietaný aj nesprávny úradný postup, kde žalobca v prvom rade a prioritne poukazoval na prieťahy v konaní, ako aj popisoval rôzne skutočnosti, ktoré podľa neho boli nesprávnym úradným postupom. V tejto časti žalobcom uplatneného nároku sa žalovaná nestotožňovala s tým, že by mal súd prvej inštancie posudzovať priebeh trestného konania, pretože v tomto smere by bola porušená zásada hierarchického usporiadania systému súdov, navyše ak žalobca poukazoval na nesprávny postup aj pri rozhodnutí Krajského súdu v Nitre. Žalobca zas uviedol, že v dôsledku preverenia postupu, na ktorý poukazuje, nedôjde k iným záverom ako tým, ktoré už vyplývajú z právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Nitre. Keďže jedným z dôvodov na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 je aj nárok, ktorý vyplýva z nesprávneho úradného postupu, za ktorý zodpovedá štát, o ktorom nároku rozhoduje ale okresný súd, žalobca trval na tom, že je to práve okresný súd, ktorý môže konštatovať nesprávny úradný postup tak vo vzťahu k postupu okresného súdu, ako aj vo vzťahu k postupu krajského súdu.

14. Ak bolo predmetom konania aj posúdenie nesprávneho úradného postupu, súd prvej inštancie bol povinný na tvrdenia žalobcu prihliadnúť a sa s nimi aj vysporiadať samozrejme v medziach zákonných možností vyplývajúcich mu zo zákona č. 514/2003 Z. z. Novelou č. 239/2023 Z. z. účinnou od 01. 07. 2023 došlo aj k zmene § 9 oproti predchádzajúcemu zneniu účinnému do 01. 07. 2023, za účelom komplexnejšej definície pojmu „nesprávny úradný postup“, jeho presné vymedzenie, aby bolo možné jednoznačne konštatovať, čo možno pod tento pojem zahrnúť. Zároveň je zvýraznené aj to, čo pod nesprávny úradný postup nespadá.

15. Za nesprávny úradný postup žalobca považuje zbytočné prieťahy v konaní, kde odkazoval na dĺžku trvania konania v rozsahu 7 rokov. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na to, že mu bola obžaloba doručená dňa 08. 10. 2013, pričom konanie bolo právoplatne skončené dňa 06. 09. 2018, t. j. po 5 rokoch. Pokiaľ sám žalobca rozdelil svoj nárok na konanie predsúdne a konanie pred súdom, bolo

potrebné prihladiť na dátum podania obžaloby, ktorým je 08. 10. 2013, a teda vychádzať z toho, že konanie pred súdom trvalo 5 rokov, a nie 7, ako to tvrdil žalobca. Súd prvej inštancie poukázal na § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. (po novele), ktorý je v identickom znení ako bol § 9 ods. 2 tohto zákona pred novelou, podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch možno v konaní vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V rámci súdneho konania bola riešená otázka, či žalobca disponuje takýmto rozhodnutím, na čo žalobca (jeho právny zástupca) vyslovene na pojednávaní uviedol, že takéto rozhodnutie k dispozícii nemá, avšak napriek tomu je jednoznačne presvedčený o tom, že v trestnom konaní prieťahy vznikli. Pokiaľ zákonná úprava pri konštatovaní nesprávneho úradného postupu spôsobeného prieťahmi v konaní striktné vyžaduje rozhodnutie niektorého orgánu uvedeného v citovanom ustanovení zákona, súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v trestnom konaní boli spôsobené aj zbytočné prieťahy tak, ako to má na mysli zákon č. 514/2003 Z. z. vo vzťahu k náhrade škody. Konštatovanie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe preto nebolo preukázané.

16. V ďalšom žalobca poukázal na nesprávny úradný postup spočívajúci v tom, že Okresný súd Levice neaplikoval ustanovenie § 241 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a to aj napriek tomu, že boli splnené podmienky podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku. Rovnako poukázal na to, že Okresný súd Levice neaplikoval ustanovenie § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to napriek tomu, že boli splnené podmienky podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku. S poukazom na ustanovenie § 241 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že obžalobu podanú na súde pre prečin a zločin s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcej 8 rokov preskúmava samosudca, a podľa jej obsahu a obsahu spisu môže postúpiť vec aj inému orgánu, ak sú tu okolnosti uvedené v § 214 ods. 1, súd prvej inštancie dospel k názoru, že zvoliť si určitý procesný postup v tom ktorom trestnom konaní je len a výlučne na samosudcovi trestného konania a je to jeho možnosťou a nie povinnosťou (viď zákonná úprava „môže“). Zároveň konštatoval, že okresný súd, ktorý rozhoduje o nároku na náhradu škody spôsobenú aj titulom nesprávneho úradného postupu, nie je oprávnený preskúmavať, či v štádiu, keď bola doručená obžaloba na súd, už boli splnené podmienky pre žalobcom naznačovaný procesný postup, resp. v neskoršom štádiu, a ak áno, v ktorom štádiu. Takéto oprávnenie a posudzovanie má len a výlučne samosudca. Ak sa samosudca rozhodol pre iný procesný postup, je to vyjadrením jeho právneho názoru, ktorý právny názor sa následne prejavil v jeho rozhodnutí. V tejto súvislosti súd prvej inštancie dodal, že k zmene právnej kvalifikácie skutku došlo až po niekoľko násobnom doplnení dokazovania (teda nie je pravdou, že súd od prijatia obžaloby mal tie isté skutkové zistenia), dokonca až po tom, ako doplnil dokazovanie aj sám odvolací súd, ktorý vypočúval znalca. V konaní boli rozporné názory dvoch znalcov, jeden, ktorý bol predložený samotným žalobcom ešte v rámci vyšetrovacieho konania a druhý, ktorý bol nariadený uznesením MV SR sekcia kontroly a inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS:SKIS-78/IS-1-SV-2010 zo dňa 14. 04. 2011. Tieto rozpory boli odstránené až v poslednom výsluchu znalca MUDr. Rastislava Rozborila, ktorý vykonal odvolací súd na verejnom zasadnutí konanom dňa 06. 09. 2018. Z celého trestného konania - úseku konaného pred súdom je zrejmé, že tento znalec opakovane pri svojich výpovediach zotrval na záveroch svojho znaleckého posudku, kde odkazoval na práceneschopnosť poškodeného A. H. I. (ďalej len poškodený) od 16. 10. 2010 do 08. 11. 2010 s tým, že podľa jeho názoru z medicínskeho pohľadu si poranenia - viacpočetná zlomenina nosových kostí a čelového výbežku hornej čeľuste vľavo, ktoré utrpel A. H. I., vyžadujú dĺžku PN 2 - 3 týždne, ak sa nepridružia žiadne komplikácie. Na základe zdravotnej dokumentácie a telefonickej konzultácie s ošetrujúcou lekárkou poškodeného H. J. znalec nezistil vznik žiadnych komplikácií. Dĺžka PN u poškodeného bola v súlade s rozhodnutím ošetrujúceho lekára a podľa znalca bola adekvátna. Z pripojených zápisníc z trestného konania mal súd prvej inštancie za preukázané, že znalec MUDr. Rastislav Rozboril pri každom z výsluchov zotrval na záveroch vyplývajúcich zo znaleckého posudku - zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 23. 08. 2016, na otázku samosudcu po akú dobu sa poranenie poškodeného prejavovalo znalec uviedol: po dobu jeho liečby a PN; zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 03. 10. 2017, zopakoval, že zo súdnolekárskeho hľadiska tento úraz (poškodeného) hodnotí ako ľahký, ktorý si vyžiadal PN od 16. 10. 2010 do 08. 11. 2010, teda priemerne asi tri týždne. K odklonu od záverov svojho znaleckého posudku v časti trvania doby liečenia v porovnaní s jeho doterajšími

vyjadreniami, došlo až pri jeho výsluchu pred odvolacím súdom dňa 06. 09. 2018, kde v začiatku znalec tiež uviedol, že na posudku, ktorý vypracoval a ktorý aj predniesol na hlavnom pojednávaní na okresnom súde trvá, nechce ho žiadnym spôsobom opraviť ani zmeniť jeho závery. Následne boli znalcovi kladené doplňujúce otázky, na ktoré znalec odpovedal, že dĺžka liečby poškodeného zodpovedá dĺžke jeho PN s tým, že závažným spôsobom bol poškodený obmedzený na obvyklom spôsobe života pár dní po úraze, to znamená, že bolestivosť, opuch aj sťaženie dýchania je najintenzívnejšie pár dní po úraze, resp. hneď po úraze, väčšinou opuch zmizne do 7 dní, potom intenzita klesá. Ďalej znalec uviedol, že poškodený nebol obmedzený v bežných životných potrebách. Z tohto výsluchu vyplýva aj, že bolestivosť hlavy po úraze trvá krátko 1 - 2 dni, oslabenie čuchu bolo subjektívne, ďalej zistené objektívne zoslabenie čuchu nebolo, resp. poškodený za týmto účelom nevyhľadal lekára. Až na základe tohto doplňujúceho výsluchu, keď znalec pripustil možnosť kratšej doby trvania liečby poškodeného, z ktorého dôvodu potom poškodenie poškodeného nevykazovala intenzitu, ktorú vyžaduje skutková podstata prečinu ublíženia na zdraví. Už len z vyššie uvedeného je zrejmé, že postup súdu, aký prezentoval žalobca nemohol nastať hneď po prijatí obžaloby, ako ani v priebehu celého súdneho konania, a to až do zmeny výpovede súdneho znalca. Súd prvej inštancie preto skonštatoval, že tento postup súdu namietaný žalobcom, nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, ktorý sa v konečnom dôsledku odrazil v následnom rozhodnutí/rozhodnutiach súdu.

17. Čo sa týka konštatovania žalobcu, že práve následkom uvedeného postupu už nemohla byť vec postúpená príslušnému orgánu na posúdenie priestupku, v tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že obžaloba bola okresnému súdu doručená dňa 08. 10. 2013, pričom skutok sa stal 16. 10. 2010. Z vyššie uvedeného vyplýva, že obžaloba bola okresnému súdu doručená po 3 rokoch. Prvé rozhodnutie - oslobodzujúci rozsudok (rozsudok č. 1) Okresný súd Levice vydal po vykonanom dokazovaní už dňa 09. 01. 2015, teda po roku a troch mesiacoch od podania obžaloby. Už v tomto čase ale Okresný súd Levice konštatoval vo svojom prvom oslobodzujúcom rozsudku, že nie je možné vec postúpiť príslušnému orgánu s ohľadom na prekluzívnu lehotu zakotvenú v § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, podľa ktorého ustanovenia priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli 2 roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu, alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia (tak, ako to rovnako konštatoval aj odvolací súd, vo svojom oslobodzujúcom rozsudku zo dňa 06. 09. 2018). S prihliadnutím na uvedené, aj za predpokladu právoplatnosti prvého oslobodzujúceho rozsudku, pre žalobcu by nastala rovnaká situácia, aká nastala po oslobodzujúcom rozsudku vydanom krajským súdom teda, že v priestupkovom konaní by sa jeho skutok už neprejednával. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že vydaniu rozsudku č. 1 predchádzalo vykonanie dokazovania potrebné k prijatiu záveru o oslobodení žalobcu spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, teda takýto názor nebolo možné jednoznačne prijať hneď po prijatí obžaloby. Z uvedeného dôvodu preto rovnako nie je možné prijať záver o nesprávnosti úradného postupu. Skonštatoval, že súdu neprináleží hodnotiť, ako by dopadlo konanie vo veci prejednávania priestupku žalobcu (ak by k nemu došlo), či by žalobca prípadne v priestupkovom konaní dokázal ním uvádzané tvrdenia. Súd prvej inštancie však poukázal aj na skutočnosť, že žalobcovi sa ním tvrdené skutočnosti, že skutok nespáchal a konal v nutnej obrane nepodarilo dokázať počas celého trestného konania, a to ani napriek rozsiahlemu dokazovaniu, čo vyplýva z pripojeného trestného spisu, ktorého súčasťou je aj spis vyšetrovací, a čo vyplýva aj z odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Nitre.

18. Ako ďalší nesprávny úradný postup žalobca namieta skutočnosť, že konajúci súd relevantným spôsobom neprihliadol na závery znaleckého posudku MUDr. Labaša (posudok predložený žalobcom). V trestnom konaní, ako aj v konaní o náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu, žalobca poukazoval na to, že on nebol agresorom a v rámci spoločnej potýčky použil len nutnú obranu, na ktoré skutočnosti ale súdy v trestnom konaní neprihliadli. Z obsahu oslobodzujúceho rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že bol spáchaný priestupok tak, ako bol popisovaný v skutkovej vete a bol spáchaný žalobcom. S prihliadnutím na citované zákonné ustanovenie, je potom súd prvej inštancie týmto rozsudkom viazaný, ako aj dôvodmi v ňom uvedenými. Žiadne ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. neopravňuje súd titulom posudzovania „nesprávneho úradného postupu“ prijať iný názor, ako je vyslovený v právoplatnom rozsudku, ktorý je pre súd záväzný, a to ani vtedy, ak nedôjde k žiadnej zmene vo vzťahu k právoplatnému rozsudku, ako to uvádzal žalobca. Z odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku vyplýva, že aj za použitia materiálneho korektívu bol žalobca oslobodený aj z prečinu výtržníctva, kde odvolací súd zastal názor, že „konanie obžalovaného bolo vybočením z rámca normálnej reakcie a bolo nevhodným a nesprávnym prejavom“; pretože súd (odvolací) prihliadol na osobu obžalovaného (žalobcu), ktorý do uvedeného času bol osobou bezúhonnou, a ktorý sa do daného

incidentu nedostal do rozporu so zákonom, nebol ani priestupkovo postihnutý, a taktiež bol kladne hodnotený svojim zamestnávateľom. Takto prezentovaný názor (vedúci dokonca k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby aj z druhého skutku z ktorého bol obžalovaný - výtržníctvo), je pre súd záväzný aj v konaní o nároku na náhradu škody a súd prvej inštancie nemá žiadne oprávnenie ani zákonnú možnosť, v tomto konaní z dôvodu len namietaného nesprávneho úradného postupu sám vyhodnocovať všetky vykonané dôkazy v trestnom konaní. Navyše žalobca poukazuje len na jeden z nich - ním predložený znalecký posudok, ktorý bol posudzovaný ale aj v kontexte ostatných dôkazov vykonaných v trestnom konaní (aj svedecké výpovede). Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na to, že pokiaľ oslobodzujúci rozsudok nepreukazoval nevinu žalobcu (pretože mali byť nesprávne vyhodnotené znalecké posudky); tu súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosti týkajúce sa nevinu žalobcu bolo možné účinne preukazovať len v rámci trestného konania s využitím riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalovanej, že okresný súd predsa nemôže (ani v konaní o nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom) posudzovať právnu kvalifikáciu trestných činov, ako aj prehodnocovať príslušnými súdmi prijaté právne závery, keďže uvedené nielenže prekračuje zákonnú možnosť vyplývajúcu zo zákona č. 154/2003 Z. z., ale uvedený postup by bol popretím aj zásady zákonného sudcu. Súd prvej inštancie preto ani v tomto prípade nevhliadol znaky nesprávneho úradného postupu.

19. Čo sa týka namietaného nesprávneho postupu vo vzťahu k rozsudkom č. 1, č. 2 a č. 3 - tak ako boli popisované zo strany žalobcu, tak v tomto smere súd prvej inštancie poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax (rozhodnutia najvyššieho súdu citované zo strany žalovanej), z ktorých je zrejmé, že v prípade, ak sa nesprávny úradný postup pretaví do rozhodnutia, tak v takom prípade je možné domáhať sa náhrady škody len cez nezákonné rozhodnutie. Žalobca správne poukazoval na to, že sa musí jednať o rozhodnutie, ktoré má charakter nezákonného rozhodnutia, ale nesprávne uviedol, že by takýmto rozhodnutím malo byť uznesenie o vznesení obvinenia, pretože len toto rozhodnutie má charakter nezákonného rozhodnutia, čo je ale nelogické aj z časového hľadiska. Poukazoval aj na to, že v prípade ak sa nesprávny úradný postup nepretaví do nezákonného rozhodnutia, potom by nemal možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý predchádzal rozhodnutiu a bol do tohto rozhodnutia pretavený, z ktorého dôvodu mal za to, že práve preto, že nesprávny úradný postup sa nepretavil do rozhodnutia (nezákonného) je to dôvod na uplatnenie si ho ako výlučne nároku na neprávny úradný postup. S týmto tvrdením sa súd prvej inštancie nestotožnil, pretože zákonodarca prijal zodpovednosť len za taký postup, ktorý nebol inak (inými prostriedkami) odstránený. Ak sa nesprávny úradný postup stal v akejkolvek forme súčasťou rozhodnutia, ktoré bolo zrušené na základe opravných prostriedkov, teda nesprávnosť už bola odstránená, zhojená, práve využitím napr. riadneho alebo aj mimoriadneho opravného prostriedku, preto nemožno takýto postup považovať za nesprávny úradný postup v zmysle zákona, a to aj napriek tomu, že došlo k určitej nesprávnosti, pretože nevznikol pre žalobcu žiaden konkrétny následok z tejto nesprávnosti. Zákonodarca nemal na mysli prijatie zodpovednosti za akékoľvek pochybenie, ktoré nastane v priebehu konania, a ktoré navyše môže byť sanované iným spôsobom. Takémuto výkladu svedčí aj dôvodová správa k novele zákona č. 514/2003, konkrétne k § 9 ods. 3 zákona. Z vyššie uvedeného potom akékoľvek pochybenia, ktoré boli vytýkané, resp. uvádzané žalobcom vo vzťahu k rozsudkom Okresného súdu Levice č. 1 - 3, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, a to či už v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, resp. s aktuálnym znením § 9 ods. 3 zákona.

20. Žalobca namietal aj nesprávny úradný postup odvolacieho súdu, ktorého sa mal dopustiť Krajský súd v Nitre tým, že rozhodoval o odvolaní prokurátora na neverejnom zasadnutí, na ktorom sa nemal možnosť zúčastniť žalobca ako obžalovaný a ani jeho obhajca. V tomto prípade podľa názoru súdu sa jedná o obdobné posúdenie, ako je uvedené vyššie, ak by aj bolo potrebné tento postup posudzovať ako nesprávny, keďže sa pretavil do rozhodnutia odvolacieho súdu, bolo potrebné najskôr dosiahnuť jeho zrušenie a potom sa domáhať náhrady škody titulom nezákonného rozhodnutia. Keďže k takémuto zrušeniu nedošlo (a to aj napriek podanému dovolaniu), súd nepovažuje za potrebné sa preto bližšie týmto dôvodom zaoberať.

21. Ako posledný nesprávny úradný postup žalobca v žalobe namieta postup Krajského súdu v Nitre, ktorý uznesením zo dňa 11. 08. 2015 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok s tým, že poukazoval na to, že nemal v čase rozhodnutia doručené písomné odôvodnenie odvolania, ktoré odvolanie podľa žalobcu nebolo ani právne účinne podané. Podľa žalobcu Krajský súd v Nitre tak konal nad rámec svojho oprávnenia. Žalobca je toho názoru, že odvolací súd nemal podmienku na preskúmavanie rozsudku č.

1, pretože prokurátor ako odvolateľ nevytkol ani postupu ani výroku žiadnu chybu. Podľa žalobcu sa jedná o exces Krajského súdu v Nitre, a v prípade, ak by voči prvému rozsudku Okresného súdu Levice, ktorým bol žalobca oslobodený spod žaloby, konal odvolací súd súladne so zákonom a tento rozsudok č. 1 by bol potvrdený, žalobca by bol právoplatne oslobodený spod obžaloby (skôr). Žalobca uvádzal, že tieto skutočnosti sú potvrdené Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý v rámci dovolacieho procesu konštatoval porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa ale s týmto tvrdením žalobcu nestotožnil. Poukázal tiež na rozhodnutie dovolacieho súdu, z ktorého ale nevyplývajú také závery, ako to tvrdí žalobca. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 2Tdo/6/2016-422 zo dňa 09. 02. 2016 je zrejmé, že všetky skutočnosti uvádzané aj v tomto konaní vo vzťahu k postupu Krajského súdu v Nitre namietal žalobca aj v rámci dovolacieho konania a s odkazom na článok XIII. Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a práva na verejné prejednanie vecí, v zmysle článku VI. ods. 1 dohovoru, poukazoval na chybu odvolacieho súdu a práve z dôvodu porušenia tohto dohovoru žiadal toto rozhodnutie zrušiť. Dovolačný súd dovolanie ale odmietol z dôvodu, že sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej, voči ktorému je prípustný takýto opravný prostriedok. V závere (str. 5 uznesenia dovolacieho súdu) uviedol: „Napriek skutočnosti, že sa možno stotožniť s argumentáciou obvineného, ktorý namietá postup súdu prvého stupňa v štádiu pred rozhodnutím odvolacieho súdu o podanom odvolaní, ktorým bolo porušené právo na spravodlivý proces, dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu proti ktorému nie je prípustné, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. f) Tr. Por. dovolanie obvineného odmietol.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že dovolací súd nekonštatoval porušenie práva na spravodlivý proces Krajským súdom v Nitre, ale konštatoval vadu v postupe súdu prvého stupňa, spočívajúcu v nedoručení samotného odvolania, ktoré odvolanie nemal k dispozícii ale ani Krajský súd v Nitre v čase, keď rozhodoval o odvolaní len na základe toho, že odvolanie bolo zahlásené prokurátorom bez odôvodnenia. Takýto postup podania odvolania hneď po vyhlásení rozhodnutia, zákonná úprava trestného poriadku pripúšťa. Súd prvej inštancie poukázal na to, že doplnenie odvolania bolo Okresnému súdu Levice doručené dňa 07. 08. 2015, čo bol piatok (v pripojenom spise 2T/159/2013 na čl. 384), ktoré bolo hneď v pondelok 10. 08. 2015 zaslané Krajskému súdu v Nitre, keďže spis bol už zaslaný Krajskému súdu v Nitre dňa 16. 06. 2015. Krajský súd v Nitre podľa podanej pečiatky doplnenie odvolania prijal až dňa 12. 08. 2015 s tým ale, že o veci rozhodol už deň pred tým dňa 11. 08. 2015. V tomto smere je potrebné prijať rovnaký právny názor ako pri prejednaní veci odvolacím súdom na neverejnom zasadnutí, teda ak by aj postup odvolacieho súdu bol nesprávny, bol premietnutý do rozhodnutia, a žalobca si mohol uplatniť nárok len z titulu nezákonného rozhodnutia, pričom uznesenie odvolacieho súdu ale nie je možno považovať za nezákonné. Opätovne súd poukazuje, že voči tomuto rozhodnutiu bolo podané aj dovolanie a nedošlo k jeho zrušeniu (č. l. 674 a 675), teda dovolací súd mal o všetkých namietaných skutočnostiach vedomosť a uznesenie ani nezmenil, ani nezrušil, ale dovolanie odmietol. Súd prvej inštancie skonštatoval, že ani Najvyšší súd SR, ako orgán nadriadený Krajskému súdu v Nitre, nekonštatoval pochybenie odvolacieho súdu, ako to tvrdí žalobca v žalobe. Súd prvej inštancie sa preto nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že na takéto konanie Krajský súd v Nitre nemal mandát, navyše ak Trestný poriadok pripúšťa podanie odvolania aj bez akéhokoľvek odôvodnenia, čo sa aj stalo dňa 09. 01. 2015, o ktorom bolo potrebné jednoznačne rozhodnúť.

22. Čo sa týka nedoručenia odvolania, len pri tomto postupe sa dovolací súd stotožnil s argumentáciou žalobcu (obžalovaného), že bolo porušené právo na spravodlivý proces, a aj napriek tejto skutočnosti bolo ale dovolanie odmietnuté, teda odvolací súd sa s uvedenou vadou už vysporiadal. Podľa názoru súdu prvej inštancie preto aj v tejto časti nie je možné považovať konanie Okresného súdu Levice za konanie majúce charakter nesprávneho úradného postupu. V tomto smere súd prvej inštancie poukazuje na odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, z ktorého je zrejmé, že k zrušeniu rozsudku č. 1 došlo z procesných dôvodov, ako aj pre nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Žalobca síce tvrdí, že ak by mal možnosť sa k odvolaniu vyjadriť, rozhodnutie odvolacieho súdu by bolo iné (v jeho prospech), čo je ale len hypotéza žalobcu. Podľa názoru súdu je podstatná aj tá skutočnosť, že ani sám odvolací súd nemal v čase rozhodnutia k dispozícii odôvodnenie odvolania, teda neprihliadol na jeho dôvody pričom medzi vadou - nedoručenie odvolania a škodou (ak vznikla) neexistuje ani príčinná súvislosť, pretože zrušenie oslobodzujúceho rozsudku bolo následkom podaného odvolania, o ktorom odvolací súd musel rozhodnúť.

23. S poukazom na uvedené, súd prvej inštancie skonštatoval, že žiadne z konaní, na ktoré poukazuje žalobca v žalobe, nemá charakter nezákonného rozhodnutia, ako to vyžaduje zákonná úprava, resp. ako to vyplýva zo žalovanou citovanej judikatúry. Keďže súd prvej inštancie nevzhladol v časti trestného

konania - konanie pred súdom, žiadne nezákonné rozhodnutie, ako ani v tejto časti trestného konania neexistuje nesprávny úradný postup súdov v zmysle zákona č. 154/2003 Z. z., súd prvej inštancie preto žalobu považoval za nedôvodnú a v celom rozsahu žalobu zamietol. Pokiaľ bol zamietnutý nárok na istinu, súd zamietol aj nárok na príslušenstvo, ktoré je len akcesorickým nárokom k istine.

24. Súd prvej inštancie v ďalšom nevykonával navrhnuté dôkazy, tieto zamietol, pretože sa jednalo o dôkazy vzťahujúce sa len k preukázaniu opodstatnenosti nároku vo vzťahu k žalovanej sume nemajetkovej ujmy 50.000,- eur, ktoré dokazovanie súd prvej inštancie považoval už za nadbytočné. Okrajovo súd prvej inštancie uviedol, že škoda mala pozostávať aj z ušlého zisku, ktorý aj sám žalobca považoval za hypotetický, a preto bol súčasťou nemajetkovej ujmy. Okrem tohto, že ušlý zisk musí byť riadne preukázaný a nielen hypotetický, súd prvej inštancie poukázal na výpoveď žalobcu, v ktorej uviedol, že sám sa rozhodol nezaujímať sa o kariérny postup a keď bol oslovený, po absolvovaní detektora lži dokonca aj kariérne postúpil, a to ešte počas trvania trestného konania. Čo sa týka jeho prestupu do Levíc, tak ak sa jednalo o prestup na tú istú pozíciu (ku ktorej nemalo dôjsť práve z dôvodu trestného konania), tak potom nemožno hovoriť o tom, že žalobcovi bol zabránený kariérny postup.

25. Pokiaľ ide o alternatívny petit, kde žalobca žiadal priznať nárok alternatívne podľa Občianskeho zákonníka (pre prípad, že by nárok nebol priznaný podľa zákona č. 514/2003 Z. z.) súd prvej inštancie uviedol, že v občiansko-právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada, že za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, čo platí aj v prípade nároku uplatneného podľa § 11 a nasl. OZ, kedy pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán, orgán verejnej moci, ktorého konaním malo dôjsť k zásahu do osobnosti. Z obsahu žaloby vyplýva (keďže žiadne iné tvrdenia neboli uvádzané), že týmto subjektom zásahu mali byť súdy, tak okresný, ako aj krajský. Ak žalobca žaloval aj po doplnení ním nazvaného alternatívneho petitu len a výlučne SR - konajúcu prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, nejedná sa o orgán, ktorý je pôvodcom zásahu, a preto v tejto časti nie je ani pasívne legitimovaným subjektom. Zároveň žalobca pri uvedenej alternatíve neunesol ani dôkazné bremeno preukázania protiprávneho (neoprávneného) zásahu súdov voči jeho osobe. Tu súd poukazuje na odôvodnenie vo vzťahu k nároku na náhradu škody titulom zákona č. 514/2003 Z. z., z ktorého vyplýva, že žalobca nielenže nepreukázal žiaden zásah voči jeho osobe, nieto, aby preukázal, že sa jednalo o zásah protiprávny. S poukazom na uvedené preto súd prvej inštancie rozhodol aj o „alternatívnom“ petite a takýto nárok bol zamietnutý pre nedostatok pasívnej legitimácie žalovanej vo vzťahu k nároku posudzovanému podľa § 11 a nasl. OZ, ako aj pre neunesenie dôkazného bremena. Rovnako aj v tomto prípade bola zamietnutá tak istina, ako aj príslušenstvo, ktoré je len akcesorický nárok k istine.

26. Keďže v konaní mala úspech žalovaná, súd prvej inštancie jej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

27. Žalobca predmetný rozsudok napadol odvolaním zo dňa 11. 06. 2025, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu a že prišlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

28. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom § 241 Trestného poriadku, že ide o možnosť konajúceho súdu (v trestnej veci) postupovať podľa § 241 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku. Zákonodarca jednoznačne pri § 241 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku uviedol imperatívnu povinnosť ako postupovať, nie možnosť. Slovo „môže“ sa nenachádza v ustanoveniach § 241 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku. Slovo „môže“ sa nachádza napr. pri ustanoveniach § 241 ods. 1 písm. e) alebo h) Trestného poriadku, avšak tieto ustanovenia sú pre posudzovanú vec irelevantné, avšak to, že zákonodarca uviedol pri niektorých písmenách § 241 ods. 1 Trestného poriadku (napr. písm. e) alebo h)) slovo „môže“ iba zdôrazňuje a potvrdzuje, že súd (v trestnej veci) má v zmysle § 241 ods. 1 Trestného poriadku pri niektorých okolnostiach možnosť postupovať určitým spôsobom (pri tých kde zákonodarca uvádza slovo „môže“) a pri okolnostiach, kde absentuje slovo „môže“, nemá súd (v trestnej veci) možnosť výberu ako postupovať, ale práve naopak má povinnosť konať Trestným poriadkom daným spôsobom. Práve pri okolnostiach, ktoré nastali v posudzovanom prípade, túto možnosť súd (v trestnej veci) nemal a bol povinný postupovať v zmysle § 241 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku. Tunajší súd prvej inštancie teda vyhodnotil vyššie uvedené nesprávne, nesprávne právne posúdil vec, čo viedlo k vydaniu nesprávneho, resp. nezákonného rozhodnutia - rozsudku.

29. Nesúhlasil tiež s konštatovaním súdu prvej inštancie o tom, že súd, ktorý rozhoduje o nároku na náhradu škody spôsobenú aj titulom nesprávneho úradného postupu, nie je oprávnený preskúmať, či v štádiu, keď bola doručená obžaloba na súd, už boli splnené podmienky pre žalobcom naznačovaný procesný postup, resp. v neskoršom štádiu, a ak áno, v ktorom štádiu, a že takéto oprávnenie a posudzovanie má len a výlučne samosudca. Ak sa samosudca rozhodol pre iný procesný postup, je to vyjadrením jeho právneho názoru, ktorý právny názor sa následne prejavil v jeho rozhodnutí. Takýto názor by popieral podstatu a pointu nesprávneho úradného postupu, resp. sankcionovanie súdu za nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. S odkazom na § 4 ods. 1 uvedeného zákona skonštatoval, že zákon nepochybne predpokladá, že súdy sú a majú byť zodpovedné aj za nesprávny úradný postup. Výklad súdu prvej inštancie je však tak extenzívny, že akceptovaním takéhoto výkladu by nastala situácia, že žiaden súd by nemohol byť zodpovedný za nesprávny úradný postup s odôvodnením, že ak sa samosudca rozhodol pre iný procesný postup, je to vyjadrením jeho právneho názoru. Uvedené je samozrejme v právnom štáte neakceptovateľné. Touto argumentáciou súdu prvej inštancie a týmto rozhodnutím dochádza k denegatio iustitiae, čo považoval za ďalšie nesprávne právne posúdenie veci a nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces.

30. K záveru súdu prvej inštancie o tom, že k odklonu od záverov znaleckého posudku v časti trvania doby liečenia v porovnaní s doterajšími vyjadreniami znalca (MUDr. Rozborila) došlo až pri jeho výsluchu pred odvolacím súdom dňa 06. 09. 2018, kde v začiatku znalec tiež uviedol, že na posudku, ktorý vypracoval a ktorý aj predniesol na hlavnom pojednávaní na okresnom súde trvá, nechce ho žiadnym spôsobom opraviť ani zmeniť jeho závery, žalobca uviedol, že tieto tvrdenia súdu prvej inštancie považuje za nesprávne (nesprávne skutkové zistenie na základe vykonaného dôkazu – listinných dôkazov z trestného spisu). Znalec MUDr. Rozboril bol od počiatku konzistentný vo svojich vyjadreniach, pričom svoje vyjadrenia nekorigoval zásadným spôsobom ani pri jeho výsluchu pred odvolacím súdom dňa 06. 09. 2018, kde znalec tiež uviedol, že na posudku, ktorý vypracoval a ktorý aj predniesol na hlavnom pojednávaní na okresnom súde trvá, nechce ho žiadnym spôsobom opraviť ani zmeniť jeho závery. Žalobca teda mal za to, že súd (v trestnej veci) vychádzal z rovnakých dôkazov ako aj z rovnakých skutkových zistení na začiatku súdneho konania (v roku 2013) ako aj na konci (v roku 2018). Žalobca zotrval na tom, že išlo o nesprávny úradný postup súdu (v trestnej veci) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo je vada rozhodnutia – rozsudku, zakladajúca zrušenie alebo zmenu rozsudku. Čo ďalej žalobca považoval za dôležité poznamenať a čo považoval žalobca za nesprávny úradný postup je, že Okresný súd Levice (v trestnej veci) 3x opakovane odsúdil žalobcu (vtedy v postavení obžalovaného), a to bez vykonania akýchkoľvek nových dôkazov, pričom vec mu bola opakovane vračaná súdmi vyššej inštancie. Žalobca mal za to, že MUDr. Labaš bol v tom čase v oblasti chirurgie medzinárodne uznávaná kapacita v danej oblasti, čo MUDr. Rozboril nie je, resp. vtedy nebol. Na túto skutočnosť ako ani na znalecký posudok MUDr. Labaša súd (v trestnej veci) v tom čase neprihliadal, čo je nepochybne nesprávny úradný postup, ktorého sa súd (v trestnej veci) dopustil. Súd prvej inštancie sa k tejto argumentácii žalobcu vecne nevyjadril, iba opätovne konštatoval, že nie je oprávnený posudzovať rozhodnutia iných súdov. Touto argumentáciou súdu prvej inštancie a týmto rozhodnutím dochádza k denegatio iustitiae, čo považoval za ďalšie nesprávne právne posúdenie veci a nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces.

31. K tvrdeniu súdu prvej inštancie v bode 113 napadnutého rozsudku uviedol, že s ním nesúhlasí. V prvom rade je nutné namietat', že súd prvej inštancie vychádza pri tomto závere z právnej úpravy zákona č. 514/2003 účinnéj od 01. 07. 2023, pričom žalobca podal žalobu v roku 2022, a teda súd je povinný riadiť sa v tom čase aktuálnou právnou úpravou zákona č. 514/2003 (účinnou do 30. 06. 2023). Ak by aj bolo akceptované, že právna úprava zákona č. 514/2003 účinná od 01. 07. 2023 vychádza z judikatúry, tak závery súdu nie sú ani napriek tomu správne. Ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 v znení účinnom od 01. 07. 2023 hovorí: „Za nesprávny úradný postup sa nepovažuje ani úradný postup, ktorý spočíva v úkonoch orgánu verejnej moci v rámci súdneho konania alebo iného konania, ktorými sa zhromažďovali alebo pripravovali podklady pre vydanie rozhodnutia a ktorého vady a nedostatky sa prejavili vo vydanom rozhodnutí tohto orgánu verejnej moci, a tieto vady a nedostatky je možné odstrániť uplatnením riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Náhradu škody spôsobenú takýmto úradným postupom je možné uplatniť len podľa § 5 a 6 a za podmienok tam uvedených.“ Zákonodarca pritom určil ako podmienku subsumovania nesprávneho úradného postupu pod nezákonné rozhodnutie, že nesprávny úradný postup sa musí prejsť vo vydanom rozhodnutí, pričom v tomto prípade táto podmienka splnená nie je. Rovnako tak zákonodarca určil, že výnimka, kedy

nejde o zodpovednosť z nesprávneho úradného postupu, ako je vyššie citované, sa vzťahuje na úradný postup, ktorý spočíva v úkonoch orgánu verejnej moci v rámci súdneho konania alebo iného konania, ktorými sa zhromažďovali alebo pripravovali podklady pre vydanie rozhodnutia. V tomto prípade ani táto podmienka splnená nie je. Právne posúdenie a závery súdu prvej inštancie nepodporuje ani dôvodová správa k predmetnej novele, ktorú sám súd prvej inštancie cituje v bode 114. rozsudku. Tak, ako zákonodarcovia správne hovoria v dôvodovej správe, musí ísť o vyústenie nesprávneho úradného postupu do nezákonného rozhodnutia, aby mohol byť nesprávny úradný postup subsumovaný pod nezákonné rozhodnutie. Nemôže ísť teda o vyústenie nesprávneho úradného postupu do akéhokoľvek rozhodnutia, ale výlučne do nezákonného rozhodnutia. Zároveň však súd prvej inštancie hovorí v rozsudku, že v konaní nebolo a nie je žiadne nezákonné rozhodnutie. Taktiež zákon č. 514/2003 definuje v § 6 zákona nezákonné rozhodnutie ako právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V tomto prípade a podľa záverov súdu prvej inštancie, nemá žalobca možnosť žalovať fakticky nič v zmysle zákona č. 514/2003, nakoľko podľa názoru súdu prvej inštancie neexistuje nezákonné rozhodnutie a zároveň nesprávny úradný postup je subsumovaný pod iné rozhodnutie, ktoré však v zmysle zákona č. 514/2003 nemožno napadnúť (pretože nejde o nezákonné rozhodnutie). Ide teda taktiež o porušenie práva na spravodlivý proces a odmietnutie spravodlivosti. Obdobné vyjadrenie žalobca uviedol aj vo vzťahu k bodu 115. napadnutého rozsudku.

32. V bodoch 116. – 120. napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie venuje poslednému nesprávnemu úradnému postupu, ktorý žalobca namieta, a to postupu Krajského súdu v Nitre, ktorý uznesením zo dňa 11. 08. 2015 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok s tým, že žalobca nemal v čase rozhodnutia doručené písomné odôvodnenie odvolania. Súd prvej inštancie uzatvoril argumentáciu žalobcu, prečo je dané konanie nesprávnym úradným postupom opätovne tak, že ak sa táto vada opäť prejavila v rozhodnutí odvolacieho súdu, potom platí, čo bolo uvedené už vyššie. S uvedeným žalobca taktiež nesúhlasí s rovnakou argumentáciou ako v predchádzajúcom bode, resp. predchádzajúcich dvoch bodoch (nesprávny úradný postup nemožno subsumovať pod akékoľvek rozhodnutie, iba pod nezákonné rozhodnutie za určitých podmienok). Ide teda o nesprávne právne posúdenie veci.

33. Žalobca podal dovolanie na Najvyšší súd SR, ktorý síce dovolanie odmietol z procesných dôvodov (predčasne podané dovolanie), avšak NS SR napriek tomu konštatoval nesprávny postup súdov nižšej inštancie a porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces. Nakoľko nesprávny úradný postup nie je tak prísne formalizovaný ako nezákonné rozhodnutie v zákone č. 514/2003, mal za to, že konštatovanie NS SR o nesprávnosti postupu žalovanej je viac ako relevantným podkladom na konštatovanie nesprávneho úradného postupu, avšak súd prvej inštancie iba formalisticky a nesprávne subsumoval nesprávny úradný postup pod nejaké rozhodnutie (nie nezákonné), čo je v rozpore so zákonom č. 514/2003. Doplnenie odvolania bolo Okresnému súdu Levice doručené dňa 07. 08. 2015, ktoré bolo dňa 10. 08. 2015 zaslané Krajskému súdu v Nitre. Krajský súd v Nitre podľa podanej pečiatky doplnenie odvolania prijal až dňa 12. 08. 2015 s tým ale, že o veci rozhodol už deň predtým 11. 08. 2015. Ako vyplýva z uvedeného, Krajský súd v Nitre rozhodol o odvolaní bez toho, aby mal odôvodnenie. S poukazom na § 311 ods. 2 a 3 a § 314 Trestného poriadku uviedol, že žalobca nemal teda možnosť vyjadriť sa k odvolaniu, nakoľko mu nebolo doručené a rovnako tak ani nemohol uplatniť svoju obhajobu, nakoľko sa konalo v jeho neprítomnosti. Mal nepochybne za to, že uvedené pochybenie súdov (v trestnej veci) je flagrantným nesprávnym úradným postupom, pričom pochybenia konštatoval aj NS SR.

34. Záverom žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň, aby odvolací súd vyjadril právny názor, že nárok žalobcu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu žalovanej vo výške 51.334,70 eur s príslušenstvom je daný.

35. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalobcom, v neprospech ktorého bol rozsudok vydaný (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP, pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

36. Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 24. 02. 2022 domáhal, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k

zaplateniu sumy vo výške 51.334,70 eur titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16. 02. 2022 do zaplataenia. Žalobca mal za to, že v priebehu vedenia trestného konania (v konaní bolo ustálené, že má ísť o jeho súdnu časť) došlo k viacerým pochybeniam zo strany konajúcich súdov, majúcich znaky nesprávneho úradného postupu a v časti trestného konania vedeného už pred súdom boli postupne vydávané nezákonné rozhodnutia, v dôsledku čoho mu vznikla majetková a nemajetková ujma. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom tak, ako je to uvedené v odseku 1. tohto rozsudku, kde z dôvodu podaného odvolania žalobcu je vec predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

37. Odvolací súd posudzoval predmetnú vec podľa nasledujúcich ustanovení zákona.

38. Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného do 30. 06. 2023 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

39. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod l. a písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní alebo správnom konaní.

40. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

41. Podľa § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

(2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

(3) Ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

42. Podľa § 9 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré

má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

4) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

43. Podľa § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

(2) Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

44. Podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako CSP), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

45. Odvolací súd posúdil podané odvolanie podľa jeho obsahu, pričom sa zameril na odvolaciu argumentáciu žalobcu v rovine ním uplatnených námietok (odvolacích dôvodov).

46. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že žalobca zvolil pomerne neštandardný postup, keď si uplatňoval nárok na náhradu škody z jedného trestného konania v dvoch samostatných civilných konaniach, ako aj s tým názorom, že v danom prípade, pri oslobodení žalobcu spod obžaloby, by v zmysle judikatúry existoval možný titul, na základe ktorého by bolo možné domáhať sa náhrady škody, a to nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia). Odvolací súd sa tiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že napriek vyššie uvedenému bolo potrebné sa pridívať tvrdení uvádzaných žalobcom v podanej žalobe a vychádzať zo skutkových tvrdení žalobcu, keď si v tomto konaní uplatnil nároky vzťahujúce sa k súdному konaniu, kde v tomto prípade je oprávneným konať za Slovenskú republiku Ministerstvo spravodlivosti SR. Ak boli predmetom konania rôzne skutočnosti, ktoré žalobca považoval za nesprávny úradný postup, či rozhodnutia súdov vydané v trestnom konaní, ktoré žalobca považoval za nezákonné, súd prvej inštancie bol povinný na tvrdenia žalobcu prihliadnuť a sa s nimi aj vysporiadať, samozrejme v medziach zákonných možností vyplývajúcich mu zo zákona č. 514/2003 Z. z.

47. Odvolací súd uvádza, že zo samotného obsahu zákona č. 514/2003 Z. z. a jeho systematiky vyplýva, že zákonodarca dôsledne rozlišuje nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup a vo vzťahu k obojm týmto právnym inštitútom stanovuje samostatné a rozdielne hmotnoprávne podmienky pre odškodnenie poškodeného na základe týchto nielen pojmovo rozdielnych právnych titulov.

48. Čo sa týka žalobcom tvrdenej existencie nezákonných rozhodnutí, odvolací súd sa v tomto smere plne stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, že v tomto konaní žalobcom označené rozhodnutia Okresného súdu Levice či Krajského súdu v Nitre nemožno považovať za takéto nezákonné rozhodnutia, keďže pri nich nebola naplnená podmienka v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., teda, že by išlo o právoplatné rozhodnutia, ktoré by boli zrušené alebo zmenené pre ich nezákonnosť príslušným orgánom.

49. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje s právnym posúdením tvrdenej existencie prietahov v predmetnom trestnom konaní, kde je potrebné existenciu takéhoto nesprávneho postupu preukázať s ohľadom na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v konaní (v posudzovanej súdnej časti) nebola preukázaná existencia záväzného rozhodnutia príslušného orgánu, na základe ktorého by bolo možné konštatovať takýto nesprávny úradný postup. Takýto postup nebol záväzným spôsobom konštatovaný a ani žalobcom preukázaný.

50. Čo sa týka ďalších skutočností, ktoré uvádzal žalobca a ktoré považoval za nesprávny úradný postup súdov konajúcich v predmetnej trestnej veci, odvolací súd uvádza, že ani podľa jeho názoru žalobca

nedisponuje kvalifikovaným právnym titulom v podobe nesprávneho úradného postupu súdov konajúcich v predmetnej veci.

51. Zákon č. 514/2003 Z. z. nesprávny úradný postup bližšie nedefinuje. Je potrebné poukázať na to, že judikatúra spája nesprávny úradný postup predovšetkým s činnosťou, ktorá nevedie k rozhodnutiu, kde v príčinnej súvislosti s určitým nesprávnym úradným postupom dôjde k vzniku škody. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach (sp. zn. 5 Cdo 126/2009, 3 Cdo 220/2010 a 6 MCdo 11/2010) vysvetlil, že nie každá vada konania zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom totiž nezakladajú nedostatky či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, a to ani za situácie, že tieto následky mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Pokiaľ totiž orgán štátu zisťuje a posudzuje predpoklady pre rozhodnutie, zhromažďuje a hodnotí podklady pre rozhodnutie, právne ich posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu individuálneho správneho rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Ak orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavujú práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti za škodu môžu byť hodnotené v zmysle ustanovení upravujúcich nezákonné rozhodnutie. Za nesprávny úradný postup teda nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne že malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností.

52. V zmysle vyššie uvedeného žalobcom tvrdené zlé vyhodnotenie podania obžaloby Okresným súdom Levice a tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci v nesprávnom posúdení podmienok podľa § 241 Trestného zákona, či žalobcovo tvrdenie o nesprávnom vyhodnotení znaleckého posudku znalca MUDr. Labaša, či ďalšie žalobcom vytykané vady týkajúce sa rozhodnutí Okresného súdu Levice a dôvodov ich zrušenia odvolacím súdom (absencia právnych úvah, nedostatočné odôvodnenie, podstatná chyba v konaní, či nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie – viď sumarizáciu žalobcu na č. I. 719) nemožno podriaďiť pod nesprávny úradný postup. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom totiž nezakladajú nedostatky či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, a to ani za situácie, že tieto mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. V danom prípade ide už o právne hodnotenie veci (posúdenie podmienok podľa § 241 Trestného zákona), ďalej činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, teda zisťovanie podkladov, hodnotenie dôkazov (predložené znalecké posudky) a ich právne posúdenie a na základe toho utváranie konkrétnych právnych záverov o predmetnej veci v podobe vydaných rozhodnutí (teda samotná rozhodovacia činnosť). V prípade vytykaných vyššie uvedených vád týkajúcich sa rozsudkov Okresného súdu Levice, tieto našli svoj odraz práve vo vydaných rozhodnutiach Okresného súdu Levice, ktoré boli následne z týchto dôvodov zrušené odvolacím súdom. Na tieto prípady, ako správne konštatoval súd prvej inštancie, slúži systém opravných prostriedkov, ktorých účelom je dosiahnutie nápravy právnych alebo skutkových pochybení súdov nižšej inštancie, keď úmyslom zákonodarcu skutočne nemohlo byť prijatie zodpovednosti za akékoľvek pochybenie, ktoré navyše môže byť sanované iným spôsobom. Na základe uvedeného nemôže obstať argumentácia žalovaného v podanom odvolaní, keďže vo vyššie uvedených prípadoch nejde o nesprávny úradný postup.

53. Uvedené skutočnosti platia aj pre údajne nesprávny úradný postup Krajského súdu v Nitre namietaný žalobcom, ktorý ale nebol nikým záväzne skonštatovaný. Žalobca podal vo veci dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/70/2015-393 zo dňa 11. 08. 2015, ktoré bolo ale odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 6/2016 zo dňa 09. 02. 2016, pričom ani Najvyšší súd SR nekonštatoval akékoľvek porušenia či vady v postupe Krajského súdu v Nitre, ktoré boli vytykané žalobcom. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd rozhodujúci o náhrade škody ani nemôže nahrádzať činnosť trestného súdu ani prehodnocovať jeho právne závery alebo procesné postupy, ktoré viedli k vydaniu rozhodnutia, či rozhodnutí v trestnom konaní. Ak aj v tomto smere súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vykonal nejaké hodnotenie (či už vo vzťahu k aplikácii § 241 Trestného zákona, či hodnoteniu znaleckých posudkov súdmi v trestnom konaní) bolo takéto hodnotenie nadbytočné, pričom ale nespochybňuje správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie o neexistencii nezákonných rozhodnutí v predmetnej veci, či o tom, že vyššie uvedené žalobcom vytykané skutočnosti nepredstavujú

nesprávny úradný postup. Navyše sám súd prvej inštancie správne (aj po vykonanom hodnotení vyššie uvedených skutočností) skonštatoval v napadnutom rozsudku, že okresný súd, ktorý rozhoduje o nároku na náhradu škody spôsobenej titulom nesprávneho úradného postupu, nie je oprávnený preskúmavať, či v štádiu, keď bola doručená obžaloba na súd, už boli splnené podmienky pre žalobcom naznačovaný procesný postup, resp. či tak bolo v neskoršom štádiu, a ak áno, v ktorom štádiu, a tiež správne skonštatoval, že súd nemôže posudzovať právnu kvalifikáciu trestných činov, ako aj prehodnocovať závery prijaté príslušnými trestnými súdmi.

54. Je pravdou, že Najvyšší súd SR v súvislosti s podaným dovolaním žalobcu skonštatoval vadu, ale len v postupe súdu prvej inštancie v štádiu pred predložením veci Krajskému súdu v Nitre na rozhodnutie o podanom odvolaní. Žalobca v tejto súvislosti namietal, že mu nebolo doručené odvolanie a nemal možnosť sa k nemu vyjadriť. Tu je však potrebné uviesť, že písomné odôvodnenie odvolania nebolo podľa pripojeného trestného spisu do dňa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre o podanom odvolaní doručené ani tomuto súdu, teda ani rozhodujúci odvolací súd z takého odôvodnenia nemohol vychádzať, keďže toto nemal v čase vydania rozhodnutia k dispozícii, pričom o podanom odvolaní zákonite musel nejakým spôsobom rozhodnúť. Aj keby uvedené konanie predstavovalo vadu nesprávneho úradného postupu, odvolací súd pripomína, že predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu sú, 1) že príslušný orgán štátu vydal nezákonné rozhodnutie, alebo sa dopustil nesprávneho úradného postupu, 2) poškodenému vznikla majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch (škoda) alebo nemajetková ujma a 3) táto škoda a nemajetková ujma je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Naplnenie týchto predpokladov musí byť v súdnom konaní preukázané, nepostačuje len pravdepodobnostný záver o splnení niektorého z nich, pokiaľ niektorý z predpokladov nie je splnený, potom nie je daná zodpovednosť štátu. V tomto prípade však žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že toto prípadné pochybenie je v príčinnej súvislosti s ním deklarovanou majetkovou či nemajetkovou ujmom a že by mu práve v súvislosti s týmto postupom aj vznikla konkrétna škoda. Navrhované výsluchy svedkov sa týkali len preukázania dopadov trestného konania ako takého na rôzne sféry života žalobcu (profesná, rodinná, osobná sféra) v súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmom. Žalobca odvodzoval svoju majetkovú a nemajetkovú ujmu od toho, že mu vznikla práve v dôsledku trestného konania ako takého, v ktorom sa musel brániť a v ktorého dôsledku mal žalobca problémy v profesnej kariére, kde mu tiež uvedené trestné konanie malo výrazne zasiahnuť do jeho osobného a rodinného života, kedy na neho a členov jeho rodiny vplývalo stresujúco a obmedzujúco. Teda ujma, ktorá mu mala vzniknúť, vlastne spočívala v samotnej podstate trestného stíhania vedeného na základe rozhodnutia – uznesenia o vznesení obvinenia (ktoré aj bolo ako nezákonné rozhodnutie predmetom iného konania o náhradu škody žalobcu spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní v štádiu predsúdneho konania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 12C/6/2022, kde vzal žalobca žalobu v časti náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím späť), a nie vo vyššie uvedenom čiastkovom postupe súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že práve takýto postup súdu prvej inštancie mal byť v príčinnej súvislosti s ujmom žalobcu, nebola preukázaná a ani logicky tento nemohol byť príčinou vzniku majetkovej a nemajetkovej ujmy vo výške 51.334,70 eur. Žalobca neozrejmil, ako mu tento tvrdý nesprávny úradný postup (v zásade však možno uvedené vzťahovať aj na ďalšie ním tvrdené údajne nesprávne úradné postupy) zasiahol do jeho majetkovej sféry ako aj jeho osobného, rodinného či profesného života, a to v inom rozsahu než trestné stíhanie samotné, kde by prichádzalo do úvahy práve uznesenie o vznesení obvinenia ako možný titul uplatnenia nárokov žalobcu.

55. Odvolací súd tiež v súvislosti so žalobcom uplatňovanou majetkovou ujmom pozostávajúcou z nákladov na obhajobu uvádza, že túto by bolo možné žalobcovi priznať len v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, a nie v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na závery rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/568/2013 zo dňa 19. 01. 2017 v zmysle ktorých: „Tiež platí, že náhradu škody spočívajúcej v trovách obhajoby v trestnom konaní bolo možné žalobcovi priznať len z titulu nezákonného rozhodnutia (v prípade jej včasného uplatnenia na súde), nie však z titulu nesprávneho úradného postupu.“, kde uvedený záver bol následne podporený aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 100/2019 zo dňa 01. 04. 2020: „Za arbitrárny nemožno považovať ani právny názor krajského súdu, podľa ktorého škodu, ktorú sťažovateľ preukázal a vyčíslil v konaní, spočívajúcu v trovách obhajoby bolo potrebné považovať za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Podľa ústavného súdu tento právny názor je akceptovateľný, keďže priamo uznesenie o vznesení obvinenia viedlo k tomu, že sťažovateľ si zvolil obhajcu, ktorý mu následne po oslobodzujúcom rozsudku vystavil faktúru za poskytnutú právnu pomoc v trestnom konaní.

Právny záver, ktorý z uvedeného vyplýva, t. j. že medzi touto škodou (trovami obhajoby) a sťažovateľom vymedzeným nesprávnym úradným postupom nie je príčinná súvislosť, tiež nemožno považovať za prejav svojvôle.“

56. V zmysle vyššie uvedeného ani odvolací súd neidentifikoval existenciu nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní, či existenciu konkrétneho nesprávneho úradného postupu, resp. nesprávneho úradného postupu, ktorý by bol v príčinnej súvislosti so žalobcom tvrdenou majetkovou a nemajetkovou ujmom, preto skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybníť vecne správny záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti podanej žaloby, v dôsledku čoho bola žaloba zamietnutá. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

57. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nepriznal, pretože táto si trovy odvolacieho konania neuplatnila a zo spisu žiadne ani nevyplývajú, keďže nebola v odvolacom konaní aktívna.

58. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).